

ویژه جنبش کارگری

ارگانهای سرکوب برای مهار اعتراضات کارگران کارخانه واگن پارس وارد شدند

در پی آنکه کارگران شرکت واگن سازی پارس در اعتراض به پرداخت نشدن چند ماه حقوق خود دست به اعتصاب زده و با نشستن بر روی زمین از ورود مدیران این شرکت به کارخانه جلوگیری کردند پای استانداری، سپاه، پلیس ضد شورش و قوه قضائیه هم به این اعتراض کارگری باز شد. فشار اقتصادی به کارگران در پی پرداخت نشدن چند ماه حقوق به قدری افزایش یافته است که حتی کارگرانی که به هیچ وجه خود را درگیر مسائل صنفی نمی کردند و از اعتراضات کارگری فاصله می گرفتند نیز دیگر حاضر به کوتاه آمدن از حق خود نیستند. بسیاری از کارگران به دلیل عقب افتادن کرایه های منزل و اقساط وام مسکن در شرف بی خانمان شدن قرار دارند و کارگران برای سیر کردن شکم خود چاره ای به جز دست دراز کردن در مقابل آشنایان و دوستان خود ندارند. این فشار اقتصادی در پیش از ماه رمضان و ماه مهر (باز شدن مدارس) که به صورت سنتی با گرانیهای همه جانبه در ایران همراه است کار را برای کارگران به جایی رسانده است که حتی شورای اسلامی کار مستقر در کارخانه ی واگن پارس که مانند همه ی شوراهای اسلامی کار دیگر یک تشکل کارگری زرد بوده و بیشتر نماینده ی کارفرمایان در میان کارگران است تا نماینده ی کارگران در مقابل کارفرمایان، از این اعتراضات حمایت کرده است. پس از آنکه کارگران معترض واگن پارس تهدید کردند که در صورت رفع نشدن مشکلاتشان از کارخانه خارج شده و به سمت استانداری راهپیمایی خواهند کرد معاون سیاسی استاندار مرکزی سریعاً با مدیران این شرکت جلسه ای تشکیل داده و از آنان خواسته است به هر طریق ممکن این اعتراض کارگری را خاموش کنند و تهدید کرده است در صورت سرایت اعتراضات کارگری واگن پارس به کارخانه های با وضعیت مشابه (آذر آب، ماشین سازی و ...) مدیران واگن پارس را مواخذه خواهند کرد. همزمان با این جلسه تعداد زیادی پلیس ضد شورش و واحدهایی از سپاه پاسداران در یکی ورودیهای شهر (سه راه خمین) که در نزدیکی این کارخانه قرار دارد مستقر شد تا در صورت حرکت کارگران معترض به سمت استانداری آنان را سرکوب کنند.

پیرو این جلسه مدیران کارخانه ی واگن پارس از «ایران خودرو» و «رجا» درخواست کمک کرده و با کمک مالی این دو شرکت حقوق کارگران را تا «پایان خرداد ماه» تسویه می کنند. همچنین برای جلوگیری از تنش بیشتر دستور قبلی مدیر عامل این کارخانه مبنی بر حذف اضافه کاری لغو شده و بعد از یک روز مسئله ی اضافه کاری به روند قبلی خود بازگشته است.

کارگران ایران خودرو یورش به کارگران واگن پارس را محکوم می کنند

دوستان عزیز و همکاران گرامی یورش همه جانبه نیروهای سرکوبگر برای شکستن مقاومت کارگران واگن پارس آغاز گشته است. ما کارگران ایران خودرو، حمله به کارگران واگن پارس را محکوم کرده و ضمن حمایت و پشتیبانی از خواستههای بر حق کارگران از مدیریت ایرانخودرو می خواهیم که هر چه زودتر به خواستههای کارگران احترام بگذرد و اجازه ندهد تا بیش از این کارگران آسیب ببینند! زنده باد جنبش کارگران واگن پارس! جمعی از کارگران ایرانخودرو

تصرف اموال کارخانه نساجی بوکان توسط کارگران آن کارخانه

گزارشات رسیده حاکیست که در روز یکشنبه گذشته کارگران نساجی بوکان متوجه شدند که کارفرما بعد از غیبت طولانی در کارخانه حضور یافته است و همراهش چند نفر کارشناس بانک ملی هم آمده اند تا از دستگاه ها و اموال کارخانه جهت توقیف لیست برداری کنند. جمعی از کارگران بعد از شنیدن این خبر سریعاً خود را به کارخانه رساندند و به کارفرما گفتند که اموال کارخانه در توقیف آنهاست و برای لیست برداری و توقیف اموال باید از صف اعتراض آنها بگذرد.

تشکیل شورای کارگران لاستیک سازی دنا و تصرف کارخانه از سوی کارگران

منابع کارگری خبر می دهند که کارگران کارخانه لاستیک سازی دنا در تهران با پلاکاردهای «مدیر بی لیاقت استعفا استعفا»، «اخراج 4 نماینده توهین به 2000 پرسنل»، «ما کارگران لاستیک سازی دنا خواستار خلع ید مدیران بی کفایت هستیم»، «هیات مدیره بی لیاقت اخراج باید گردد» اقدام به برپایی تجمع اعتراضی کردند. کارگران این کارخانه لاستیک می گویند که پس از آنکه لیستی از نام همکاران اخراجی خود را مشاهده کردند، با تشکیل شورایی ضمن اخراج مدیران کارخانه، مدیریت آن را برعهده گرفتند.

تجمع اعتراضی کارگران چینی البرز در قزوین

بیش از 400 تن از کارگران کارخانه چینی البرز در مقابل استانداری قزوین تجمع اعتراضی برگزار کردند. کارگران پرداخت نشدن دو ماه حقوق و مزایای خود را علت اعتراض خود بیان کردند.

چند خبر کارگری دیگر

- * کارگران پر ریس هر روز ساعت 6 صبح تا ساعت 14 بعدازظهر در محل کارخانه به حالت اعتراض حضور داشتند.
- * صبح روز یکشنبه کارگران کارخانه کشت و صنعت هفت تپه دستبه اعتصاب زدند و نسبت به حقوق معوقه خود اعتراض کردند.
- * چند آمار کارگری:
- اخراج 500 کارگر از شرکت روکش چوبی ایران 900 کارگر از کارخانه صنایع مخابراتی از راه دور و 230 کارگر هتل آزادی طی یک ماه و نیم گذشته در رسانه ها گزارش شده است. - کارخانه ایرالکو مجبور است محصولات خود را حدود 700 تومان زیر بازار در بورس کالا بفروشد که باز هم به دلیل بالاتر بودن قیمت آلومینیوم نسبت به بازارهای جهانی خریداران استقبال نمی کنند. این بحران باعث شده تولید ایرالکو 50 درصد کاهش یابد. - در 500 کارخانه 200 هزار کارگر از 3 تا 50 ماه حقوق دریافت نکرده اند. - شرکت های بزرگ صنعت فولاد بوریسی با میانگین بازدهی منفی 44 درصد طی تیر ماه 87 تا پایان تیر ماه 88 دوران رکود را تجربه می کنند.
- با واردات بیش از یک میلیون تن شکر در سال گذشته، 50 درصد واحدهای تولیدی شکر در مدار زیان قرار گرفتند و در باقی کارخانه ها نیز تولید عملاً متوقف شده است.

بتاریخ دهم شهریور یکهزار و سیصد و هشتاد و هشت

آغاز اعتراضات کارگری! سرخ یا زرد؟

رامین رحیمی

با وارد شدن جامعه ایران به شرایط انقلابی، طبیعی بود که طبقه کارگر نیز علیرغم غافلگیر شدنش در تغییر برق آسای شرایط مبارزه طبقاتی، از این شرایط و شرکت پوپولیستی عناصر جوانش در مبارزات ضد دیکتاتوری، تأثیر پذیرد و تاکتیک های مبارزاتی اش به سمت رادیکالتر شدن جهت یابد. به یاد دارم که هر بار کارگران کارخانه ای از ریاست جمهوری و با حتی مدیریت شان قول رسیدگی به خواسته هایشان را می گرفتند، با اینکه می دانستند که این قول ها کاذب و وعده ها تو خالی است، اما هنگام بحث در میان خود، می پرسیدند که «چه کاری از دست ما بر می آید؟ مجبوریم بپذیریم و سر کار برویم.» این اتفاق بخصوص در مورد کارگران مبارز لاستیک سازی البرز بارها تکرار شد. به یاد دارم وقتی که می گفتیم باید تشکیل یک شورا، یا مجمع عمومی مستقل بدهند، از آنجاییکه قرار نبود قدم دیگری برداشته شود و همان «شورا یاری» شورای اسلامی شان پاسخگوی تجمع و تقاضا از مدیریت و مسئولان حکومتی بود، پیشنهاد ما را تأیید نکرده و به روال تسلسل دایره ای «اعتراض- پذیرش وعده ها و اقوال- بازگشت به کار» ادامه می دادند. اما اکنون می بینیم که کارگران هم رشته ای ایشان در لاستیک دنا، تحت تأثیر شرایط جدید و وقوف نسبی به ضربه پذیری و شکست پذیری سرمایه داران و حکومت های حامی ایشان، برای برداشتن قدم بعدی، که همانا تصرف کارخانه است، به نیاز شکل دادن به شورایی مستقل رسیده و آن را ایجاد ساختند. همانطور که در «منشور پیشنهادی» ما به جنبش کمونیستی آمده است: «طبقه کارگر ایران برای پیشبرد مبارزات صنفی خود نیازی به کمونیست ها ندارد.» این منشور ادامه می دهد که: «هدف از شرکت کمونیست ها در این اجتماعات آموزش و پرورش کارگران در امر سازماندهی و آماده سازی این طبقه برای سرنگونی نظام سیاسی سرمایه داری و جایگزینی آن با حکومت شوراها می باشد. در اینجا با انواع گرایشهای رفرمیستی، روزیونیستی و اپورتونیستی که کوشش دارند سطح مبارزات طبقه کارگر را به خواست های صنفی، و مبارزات سیاسی آن را در چهارچوب های رفرمیستی محدود کنند مرزبندی داشته و تئوری های سازشکارانه ای که به بهانه ی «عدم آمادگی طبقه کارگر» و یا «عدم آمادگی زیربنایی جامعه» سعی می کنند تا اهداف آن را تا حد قابل پذیرش برای بورژوازی پایین آورند را افشا و حاملین و عاملین آن را طرد می سازند.» (1) خط مشی رفرمیستی و اکونومیستی وظیفه خود را به ایجاد و یا کمک به ایجاد تشکلات مستقل کارگری محدود کرده و عدم توفیق خود در این زمینه و عدم استقبال کارگران از این شعار را به تسلط دیکتاتوری و ترس ایشان از رویارویی با حکومت نسبت می دادند. اما این فقط بخشی از کلیت شرایط مبارزه طبقاتی بود. تا قبل از این، پول نفت هنوز باندازه ای بود که در خدمت دولت و درون سیستم بانکی بمثابة ی نوشداروی تلخی مورد استفاده قرار گیرد. اما باندازه ای نبود که جناح سپاه را راضی به کناره گیری از قدرت سیاسی و در نتیجه ترک کنترل درآمدهای نفتی و بودجه های جاری و عمرانی سازد. با شکست سپاه در انتخابات دهم و اقدام آن برای اخراج کامل اصلاح طلبان از حکومت، آن شکاف عمیق در هیئت حاکمه را بوجود آورد که برای تبدیل بحران های اقتصادی - سیاسی و اجتماعی به بحران حکومتی مورد نیاز برای تحول مبارزه طبقاتی به شرایط انقلابی، لازم بود. و می بینیم که با وجود آمدن چنین شرایطی، طبقه کارگر در مبارزات روزمره خود، همانطور که در تشکیل شورای کارگری لاستیک دنا شاهد هستیم، به تشکیل تشکلات مستقل نیازمند گشت و در غیبت و بدون دخالت فعالان کارگری به این اقدامات دست زد. پس می بینیم، همانطور که واقعیات نیز نشان داد، طبقه کارگر برای ایجاد تشکلات صنفی و پیشبرد این مبارزات به کمونیست ها نیازی ندارد. نظرات رفرمیستی - سندیکالیستی و اکونومیستی برای سال ها فعالان کمونیست و کارگری را از وظایف واقعی خود به دور نگاه داشته و به دنبال هدفی فرستادند که می بایست با رسیدن شرایطش، بدست خود کارگران صورت می پذیرفت. وظایف فعالان کارگری و کمونیست چیزی جز آماده کردن نهادها و ارگان های سیاسی مورد نیاز طبقه کارگر برای مواجهه با شرایط انقلابی نبود. وظایفی که ما، حداقل برای سه سال، به فعالان کمونیست گوشزد می کردیم. اما، عوامل بورژوازی، رفرمیست - سندیکالیست و اکونومیست، به هر ترفندی، از مغلطه و ترور شخصیت گرفته تا توطئه های عملی و ترفندهای تبلیغاتی و رسانه ای، دست زدند تا نگذارند بین ما نزدیکی و همفکری و اتحاد نظری و نتیجتاً تشکیلاتی لازم برای انجام این وظایف به دست آید. متأسفانه در این امر، هنوز هم، موفق بوده اند.

اما امروز شرایط از نوع دیگری است. اگر تا دیروز باور به هشدارهای ما نیاز به قوه تخیل زیاد و یا تسلط کامل بر شیوه ی تحلیل دیالکتیکی داشت، امروز حتی از روی تجربه (امپریستی) و حسی (پوزتیویستی) نیز قابل درک است. اگر به مطبوعات حکومتی و وابسته به جناح های سرمایه داری نیز رجوع کنید، ایشان هم عروج «مبارزات یقه آبی ها» و خطر سرنگونی حکومت سرمایه داری را فهمیده و احساس کرده اند. (2) اما می بینیم که باز هم فعالان کارگری سندیکالیست بر همان طبل می کوبند و در چنین شرایطی «تغییر قوانین کار» را می طلبند و یا از خواسته های اکونومیستی تجمع اول ماه مه امسال بعنوان نمونه یاد می کنند. (3) آنها برای حفظ امتیازات و منافع تنگ نظران شان حاضرند طبقه کارگر و کمونیسم را فدا کنند.

رفقای کمونیست، کارگران انقلابی! پس از سی سال، دوباره شرایط بوجود آوردن تحولی اجتماعی ایجاد شده است. اگر انقلابیون کمونیست نتوانند در چنین شرایطی، همراه با جنبش کارگری، آگاهی انقلابی را با خواسته ها، اهداف و منافع مستقل طبقاتی کارگران توأم کنند، و طبقه کارگر را به برنامه و سازمان های سیاسی مورد نیازش تجهیز نمایند، این طبقه صرفاً در محدوده ی خواسته های صنفی اش باقی مانده و از لحاظ سیاسی، به ابزاری برای جناحین سرمایه داری در رقابت با یکدیگر تبدیل خواهد شد. این یکی از اصول مثبتی و غیرقابل انکار علم مبارزه طبقاتی است. بیایید تا خود را از ایدئولوژی های سرمایه دارانه رها کنیم. این درست است که مارکسیسم نیز در نهایت یک ایدئولوژی است، اما ایدئولوژی ای که به محدودیت های ذهن بشری و تفکر ایدئولوژیک واقف است و در هر قدم، با تطبیق تئوری های مطرح شده با واقعیات (شیوه ی ماتریالیسم دیالکتیک)، از ایدئالیسم دوری می جوید. بیایید و دو خط مشی طرح شده در سالهای اخیر را، نه با یکدیگر، بلکه با واقعیات اجتماعی، مقایسه کرده و آن را که بیان کننده ی حقیقتی برخاسته از واقعیات و آزمایش شده در پراتیک اجتماعی است برای فعالیت های خود برگزینیم. چرا که راه دیگر و پافشاری بر روی تعلقات ایدئولوژیک مان، جامعه ی ایرانی و طبقه کارگر را برای دهه های دیگر در زیر یوغ استثمار و دیکتاتوری نگاه خواهد داشت. تنها راه امید ما به انقلاب سرخ طبقه کارگر است تا بتواند در تلفیق با تئوری های انقلابی، حکومت دیکتاتوری سرمایه داری را منهدم کرده و دمکراسی شورایی را برقرار سازد. نگذارید این موقعیت از دست ما و طبقه کارگر برود.

**سرنگون باد حکومت جمهوری اسلامی!
نان، مسکن، آزادی - جمهوری شورایی!**

- (1) منشور پیشنهادی برای وحدت کمونیست های ایران، بخش چهارم: گامهای عملی، صفحه 3
- (2) رجوع شود به دو مقاله، اول، سایت الف با عنوان «موج اعتراض یقه آبی ها در راه است؟» از جناح اصولگرا، و دوم، سایت کلمه نیوز، «اعتراضات آبی غیر مخملی در راه است»، اصلاح طلبان.
- (3) بیانیه اتحادیه آزاد کارگران ایران در باره اصلاح قانون کار

انتشار از «ندای سرخ» وابسته به گروه «بسوی انقلاب» یازدهم شهریور 1388